

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **T.L., a.s.**, se sídlem ■■■, právně zastoupený Mgr. Martinem Pecklem, advokátem se sídlem AK Italská 27, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2014, čj. OÚPSŘ 260/2014-330-rozh.,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 25. 8. 2014, čj. OÚPSŘ 260/2014-330-rozh., s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Rozhodnutí žalovaného**

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 9. 6. 2014, čj. SURR/7130/060740/14-Ka, CJ MML 112278/14, kterým bylo k žádosti stavebníka – Společenství vlastníků ■■■, IČ ■■■, ■■■, ■■■ (dále jen „stavebník“) – vydáno stavební povolení na stavební úpravy: pro změnu způsobu vytápění – plynová kotelna ■■■, ■■■ – a ppč. ■■■ v k. ú. ■■■ (dále jen „bytový dům“).

[2] Žalovaný konstatoval, že v předcházejícím řízení byl zjištěn stav, o němž nejsou pochybnosti, přičemž do zařízení ve vlastnictví žalobce, jenž je dosavadním dodavatelem tepla a teplé vody, nebude zasahováno. Podle žalovaného byly naplněny zákonné podmínky pro vydání stavebního povolení – projektová dokumentace byla zpracována autorizovanými osobami a v rozsahu postačujícím k posouzení povolované stavby a jejího souladu se zákonem. Dále byla zajištěna závazná stanoviska dotčených orgánů, jejichž obsah stavební

úřad respektoval. Stavební povolení navíc stanovuje podmínky č. 10 až č. 12 k ochraně stávajícího zařízení žalobce. Stavební úřad tak posoudil žádost o stavební povolení ze všech hledisek vyžadovaných § 111 zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona. Pochybení žalovaný neshledal ani z hlediska dodržení procesních práv účastníků řízení, stavební úřad postupoval v souladu s právní úpravou obsaženou jak ve stavebním zákoně, tak správním řádu.

[3] Žalovaný zdůraznil, že účastník řízení může uplatnit jen námitky v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, proto námitky žalobce, jež se přímo netýkaly jeho hmotných práv plynoucích z energetického zákona, byly přezkoumány jen z hlediska zákonnosti rozhodnutí.

[4] Žalovaný přezkoumal stavební povolení v souladu s § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, a konstatoval, že z kalkulace ceny pro porovnání nákladů na změnu způsobu vytápění areálu střední školy vyplývá, že vytápění vlastní plynovou kotelnou v tomto bytovém domě bude pro správce objektu v oproti vytápění ze soustavy zásobování tepelnou energií v Liberci (dále „SZTE“) ekonomicky výhodnější. Stavebník prokázal ekonomickou nepřijatelnost setrvat u stávajícího zdroje tepla, tedy být i nadále připojen k SZTE.

[5] Ohledně námitek týkajících se energetických koncepcí žalovaný poznamenal, že s ohledem na § 4 odst. 2 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, je třeba hodnotit územní energetickou koncepci jak odborný koncepční podklad, nikoliv jako obecně závazný právní předpis nebo opatření obecné povahy. Dle platného územního plánu města Liberce – z hlediska zásobování energiemi – předmětná plynová kotelna pro vytápění a přípravu TUV spadá pod přípustnou formu, neboť jde o zásobení zemním plynem, a tato forma není v územním plánu nějak podmíněna. Podle žalovaného překračují námitky rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, přesto přezkoumal soulad stavby s územními energetickými koncepcemi, které nový zdroj, který je objektovým zdrojem, přímo nezakazují.

[6] K otázce posuzování veřejného zájmu, který podle žalobce má spočívat v zajištění provozuschopnosti SZTE, žalovaný konstatoval, že stavební úřad není ze zákona oprávněn posuzovat zajištění provozuschopnosti SZTE (technické i ekonomické). Smyslem účastenství žalobce ve stavebním řízení je pouze ochrana jeho věcných práv k nemovitosti v důsledku umístění jeho zařízení v bytovém domě. Co se týče veřejného zájmu vyplývajícího z ustanovení energetického zákona, ani v tomto případě stavební úřad není povinen posuzovat záměr stavebníka na zřízení odběrného plynového zařízení v bytovém domě. Pokud se stavební úřad touto otázkou nezabýval, postupoval tak v rámci svých zákonných oprávnění. K případnému dopadu na SZTE může dojít až odpojením objektů od SZTE. To je však soukromoprávní smluvní záležitostí mezi dodavatelem a odběratelem tepla. Pokud stavební úřad nezohlednil žalobcem předložený odborný posudek týkající se odpojování objektů od SZTE, nezpůsobilo to nezákonnost stavebního povolení.

[7] Žalovaný dále odmítl názor žalobce, že vydání stavebního povolení mělo předcházet územní rozhodnutí. Podle žalovaného je předmětná stavba toliko stavební úpravou, která

podle § 81 odst. 2 stavebního zákona nevyžaduje územní rozhodnutí o změně stavby ani územní souhlas.

[8] Žalovaný na základě příslušné zákonné úpravy objasnil, z jakého důvodu nebyla v řízení vydána, příp. ani vyžádána závazná stanoviska Krajské hygienické stanice Libereckého kraje, Státní energetické inspekce (dále jen „SEI“) nebo inspektorátu práce. Pokud žalobce napadal souhlas Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje (dále jen „HZS“) a Magistrátu města Liberce, odboru životního prostředí, nemá námitka vztah k ochraně věcného práva žalobce, neboť jde nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona. Ze stanovisek nevyplývají vůči žalobci žádné požadavky. Žalovaný zdůraznil, že těmito stanovisky orgány státní správy chrání veřejné zájmy podle zvláštních zákonů, a proto nenechal stanoviska přezkoumat nadřízeným správním orgánem.

II. Žaloba

[9] Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného a stavební povolení jsou nezákonnými rozhodnutími, neboť byly vydány v rozporu se zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), zákonem o ochraně ovzduší, stavebním zákonem a zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem.

[10] Napadené rozhodnutí žalobce rovněž považuje za nepřezkoumatelné, a to z důvodu nedostatečného přezkumu jeho odvolacích námitek. Obě rozhodnutí jsou podle žalobce i v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[11] Žalobce nejprve obecně upozornil na to, že byl účastníkem stavebního řízení z důvodů svého práva odpovídajícího věcnému břemeni ve smyslu energického zákona a vlastnického práva k SZTE, která zahrnuje i rozvod vedoucí k předmětnému bytovému domu střední školy. Změna způsobu vytápění areálu střední školy, zahrnující odpojení od SZTE, bude mít za následek řadu technických problémů, jež se mohou projevit ve snížení účinnosti SZTE či v krajním případě v provozu schopnosti či poškození SZTE jako celku, což se dotýká žalobce jako vlastníka SZTE, nikoli pouze jako jejího provozovatele. Žalobce ochranu svých vlastnických práv uplatňoval ve stavebním řízení. Žalovaný se však nedostatečným způsobem vypořádal s jeho námitkami, na některé věcně nereagoval, nevypořádal se s nimi, nedostatečně přezkoumal stavební povolení a nedal podnět k přezkoumání příslušných závazných stanovisek.

[12] První žalobní námitkou žalobce poukazuje na rozpor napadeného rozhodnutí s § 16 odst. 7 zákona na ochranu ovzduší, jež zakotvuje povinnost využití tepla ze SZTE nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem. Podle žalobce nepostačí, aby stavebník prokázal, že je pro něj vytápění z lokálního zdroje ekonomicky přijatelné a levnější, musí prokázat, že je pro něj vytápění ze SZTE ekonomicky nepřijatelné a náklady na jiný zdroj vytápění významně nižší. Tuto povinnost stavebník nesplnil a žalovaný splnění podmínky podle zákona na ochranu ovzduší posoudil nesprávně. Žalobce dále napadl způsob, jakým stavebník splnění podmínky doložil. Stavebníku svědčila povinnost využívat SZTE a stavební úřad nebyl oprávněn změnu způsobu vytápění povolit. Žalovaný tak postupoval formalisticky, pokud dopady odpojování od SZTE na ovzduší nezkoumal a vycházel z obecných údajů

předložených stavebníkem. Žalobce má právo jako vlastník SZTE požívat užitky z ní v podobě odměny za dodanou tepelnou energii. Má tak právo dovolávat se nesplnění podmínek § 16 odst. 7 zákona na ochranu ovzduší, neboť je tím dotčen výkon jeho vlastnického práva.

[13] Žalobce dále namítal rozpor s § 2 odst. 2 písm. c) bod 3, § 3 odst. 2, § 77 odst. 5 energetického zákona, neboť nebyl správně posouzen soulad změny způsobu vytápění s územní energetickou koncepcí města Liberce, konkrétně s kapitolou 3.1.1., str. 99. Areál střední školy se totiž nachází v mimocentrální oblasti, ve které je třeba v dosahu vybudované soustavy CZT (centrálního zdroje tepla) upřednostňovat dodávkové teplo, když zemní plyn lze preferovat při splnění podmínek ekonomické a ekologické přijatelnosti v lokalitách nedostupných ze systému CZT. V územní energetické koncepci Libereckého kraje (kapitola 7.1.2) je doporučení ohledně stávajících odběrů vhodných pro připojení k soustavě CZT. Žalovaný přitom soulad stavby s územními energetickými koncepcemi neposuzoval, podmínky ekonomické efektivity a ekologické přijatelnosti byly obsaženy v územním plánu, nikoli územních energetických koncepcích. Podle žalobce musí být ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona aplikováno v plném rozsahu, územní energetická koncepce nemůže být považována jen za odborný podklad. Žalovaný měl posoudit, zda povolovaná stavba nebude ohrožovat veřejný zájem, tj. zda bude zachováno provozování SZTE jako prioritního systému vytápění pro velkou část obyvatelstva Liberce. Žalobce zmínil i vliv odpojení bytového domu na ekonomickou stránku provozování SZTE, kdy se v důsledku tvorby cen tepelné energie zvyšuje při poklesu zákazníků cena za jednotku tepla pro ostatní odběratele. Odpojením bytového domu pak může v SZTE vzniknout řada problémů technického rázu, včetně změny hydraulických poměrů, což může ovlivnit funkčnost a provozuschopnost SZTE. Naposledy žalobce zmínil, že soulad stavby s veřejným zájmem bylo třeba posoudit i s ohledem na projekt revitalizace SZTE na základě příslušných stavebních povolení. Investice do tohoto projektu má smysl jen tehdy, bude-li komu tepelnou energii dodávat. Žalovaný se vůbec nezabýval předloženým posudkem odpojování objektů v lokalitě Františkov.

[14] Třetí žalobní námitkou žalobce brojí proti tomu, že před vydáním stavebního rozhodnutí mělo být vedeno územní řízení podle § 81 odst. 2 stavebního zákona, protože stavba bude mít významné dopady na okolí, včetně popsanych dopadů na SZTE a životní prostředí, které měly být kvalifikovaně posouzeny v územním řízení. Stavba, kterou dojde ke změně v užívání části prostor bytového domu, není pouhou stavební úpravou. Pokud jsou zkoumány dopady v území při připojení, je nutné též zohlednit účinky při odpojení.

[15] Žalobce namítal i porušení svých procesních práv, neboť podle něj se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami, které do značné míry odmítl s poukazem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Přitom z ustanovení § 89 odst. 2 ve spojení s § 149 odst. 4 správního řádu žalobce dovodil, že žalovaný byl povinen vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného, a to bez ohledu na obsah odvolacích námitek. Žalovaný byl povinen postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu ve vztahu k závaznému stanovisku Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, a závaznému stanovisku HZS, což neučinil. Nadto nebylo uděleno závazné stanovisko SEI podle § 94 odst. 3 energetického zákona a stanovisko krajské hygienické stanice (dále jen „KHS“) jako orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 77 zákona

č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, který měl stavbu posoudit z hlediska ochrany před hlukem a vibracemi, a také inspektorátu práce podle § 5 odst. 1 písm. i) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. Byly porušeny základní zásady správního řízení, neboť správní orgány nedbaly, aby přijaté řešení bylo podle § 2 odst. 4 správního řádu v souladu s veřejným zájmem, když nepostupovaly tak, jak žalobce již uvedl dříve. Rovněž bylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu tím, že žalovaný připustil, že se úplným a správným zjištěním stavu věci nehodlá zabývat, když odmítl žalobcovu argumentaci s poukazem na omezenou možnost podávání námitek ve stavebním řízení, ani se jím nezabýval, když neposoudil soulad stavby s územní energetickou koncepcí.

[16] Na závěr žalobce v obecné rovině poznamenal, že správní orgány v řízení postupovaly formalisticky, v důsledku čehož nebyla změna způsobu vytápění posouzena se zřetelem k územní energetické koncepci a nebyla respektována vůle zákonodárce nezmenšovat objem centrálně vytápěného prostoru. Zcela irelevantní pak ani nejsou zájmy akcionářů žalobce, kteří mají zájem na tom, aby byly splněny zákonné podmínky při přechodu na jiný konkurenční zdroj vytápění, přičemž nedodržení těchto podmínek může mít za následek porušení závazků České republiky vyplývajících z mezinárodních závazků (čl. 10 odst. 1 Dohody o energetické chartě vyhlášené pod sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 372/1999 Sb.)

[17] Žalobce na závěr navrhl, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i stavební povolení vydané v prvním stupni správního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[18] V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že umístění stavby se nedotkne zařízení žalobce, které se nachází v jiné části objektu a které je tedy umístěno v dostatečné vzdálenosti od nově zřizované plynové kotelny, neboť tato je umístěována v samostatné místnosti. Rovněž tak ani osazení komínového tělesa a nové vnitřní rozvody se nedotknou stávajícího zařízení žalobce, jak vyplývá z ověřené projektové dokumentace. Proto nebyl dán důvod rozhodovat o osudu zařízení žalobce. Předmětem řízení tak nebylo odpojení od SZTE, o takové otázce ostatně žalovaný není ze zákona oprávněn rozhodovat. Současně žalovaný odkázal na novou právní úpravu odstranění části stavby na základě ohlášení vlastníka. Dodávka tepla do objektu je pak soukromoprávní záležitostí, nejedná se o právo vyplývající z věcného břemene ani veřejný zájem o dodávku tepelné energie ze zařízení žalobce, jak judikoval Nejvyšší správní soud.

[19] V další části svého vyjádření žalovaný shrnul skutečnosti uvedené v odůvodnění svého rozhodnutí a navrhoval zamítnout žalobu.

IV. Replika žalobce

[20] V replice žalobce upozornil na obecnost vyjádření žalovaného a reakci na námítky, které žalobce neuplatnil. Žalobce pak zopakoval nutnost posuzovat povolovanou změnu způsobu vytápění z hledisek uvedených v § 77 odst. 5 energetického zákona a také § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Přitom zdůraznil nutnost povýšit veřejný zájem na existenci a provozování centrálního vytápění nad individuální zájem stavebníka na lokálním vytápění.

[21] Podle žalobce změnou způsobu vytápění předmětného bytového domu vzniknou v SZTE technické potíže, a to jednak zvýšením měrných teplotních ztrát, které se projeví zvýšením ceny tepla ke koncovému uživateli, a také zvýšením tlakových ztrát, které si vynutí přestavbu a investice do SZTE, což se dotýká žalobcových vlastnických práv.

[22] Pokud žalovaný argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, čj. 9 As 34/2011-102, pak podle žalobce se jednalo o skutkově odlišný případ. Rovněž rozsudek ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 108/2010-71, odvozoval účastenství stěžovatele z jiného základu, než na který se odvolává žalobce. Naopak se dovolával rozsudku ze dne 29. 3. 2007, čj. 1 As 16/2006-58, ve kterém byl obsažen názor, že povinnosti podle § 3 zákona o ochraně ovzduší musí být splněny vždy a musí být stavebním úřadem vždy zkoumány a z rozhodnutí musí být úvahy seznatelné.

V. Právní posouzení

A) Obecná východiska

[23] Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

[24] Předmětem soudního přezkumu je stavební ■■■ – na ppč. ■■■ v k. ú. ■■■, ke kterým dojde z důvodu instalace 3 plynových závěsných kondenzačních kotlů Immergas Victrix 90 a Immergas Victrix 75 o celkovém výkonu 252,6 kW; jedná se o kotelnu 3. Třídy s výkonem pod 500 kW. Kotel budou umístěny v suterénním uzavřeném prostoru, kde se nachází současný přívod topného média z CZT. Kotle budou zavěšeny na rámu, který bude připevněn na stěně.

[25] Soud předesílá, že problematikou změny způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od SZTE se již opakovaně zabýval a nevidí důvod odchytil se od svých dřívějších závěrů. Z poslední doby lze poukázat na rozhodování o žalobách v podstatě shodného obsahu, kasační stížnosti žalobce proti zamítavým rozhodnutím zdejšího soudu byly Nejvyšším správním soudem zamítány a závěry zdejšího soudu shledány souladnými se zákonem (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 10. 2013, čj. 59 A 26/2013-58, přezkoumaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 4. 2014, čj. 5 As 91/2013-50, rozsudek ze dne 9. 1. 2014, čj. 59 A 37/2013-83, přezkoumaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 1. 2015, čj. 9 As 67/2014-48, či rozsudek ze dne 27. 2. 2015, čj. 59 A 81/2014-57, přezkoumaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 5. 2015, čj. 7 As 68/2015-35 ; všechny rozsudky dostupné na internetové stránce www.nssoud.cz).

[26] Před samotným přezkumem žalobních námitek je třeba připomenout, že podle § 65 odst. 1 s. ř. s. v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní soudy poskytují ochranu každému, kdo tvrdí, že byl na těchto právech zkrácen nezákonným správním

rozhodnutím. Soud setrvává na svém názoru, že se nejedná o všeobecnou soudní kontrolu zákonnosti rozhodování správního orgánu v dané věci. To je ještě zdůrazněno dispoziční (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a koncentrační zásadou (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.), kterými je soudní přezkum ve správním soudnictví ovládnán.

[27] Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nelze úspěšně vznášet k ochraně veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze k ochraně veřejného zájmu (zde je nutno poznamenat, že s výjimkou případu, kdy je určitému subjektu přiznáno účastenství v řízení před správním orgánem právě a jen za účelem ochrany veřejného zájmu v rozsahu vymezeném zvláštním právním předpisem tak, jak je tomu typicky v případě občanských sdružení, které jsou aktivně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 2 s. ř. s., kdy lze ale s úspěchem namítat jen porušení procesních práv – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001-67, publ. ve Sb. NSS č. 379/2004). Skutečnost, jaká práva fyzické či právnické osoby mohou být přímo nebo v důsledku porušení jejích práv v předcházejícím řízení (tedy procesních) zkrácena, se odvíjí od toho, co bylo předmětem řízení před správním orgánem, a také od toho, co založilo účastenství fyzické či právnické osoby v takovém řízení. Tyto skutečnosti jsou důležité pro posouzení žalobní legitimace a následně i důvodnosti podané žaloby, neboť jak bylo soudem uvedeno shora, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je soud povolán k ochraně práv žalobce, nikoli k obecné kontrole zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí a celého správního řízení, které jeho vydání předcházelo. Z uvedeného vyplývá závěr již judikovaný správními soudy, že žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je třeba rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale také na právech procesních (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001-67, publ. ve Sb. NSS č. 379/2004, obdobně rozsudek ze dne 11. 7. 2007, čj. 2 As 10/2007-83; vše dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz).

[28] Pro posouzení zákonnosti postupu správních orgánů je podstatné, že předmětem přezkumu bylo rozhodnutí, jímž bylo vydáno stavební povolení na stavební úpravy objektů areálu střední školy za účelem vybudování vlastních plynových kotlen. Stavební povolení bylo stavebníku vydáno podle § 115 stavebního zákona, přičemž stavební úřad konstatoval, že žádost o povolení stavby přezkoumal z hledisek podle § 111 stavebního zákona, projednal ji s účastníky řízení a dotčenými orgány a zjistil, že uskutečněním nebo užíváním stavby nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem.

[29] Žádost o změnu stavby (stavební úpravu) spočívající ve změně vytápění lze provést jen na základě stavebního povolení vydaného ve stavebním řízení. To znamená, že žádost o změnu stavby bylo třeba projednat v řízení podle § 108 a násl. stavebního zákona, v němž mohl žalobce ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona uplatňovat práva účastníka řízení. Podle citovaného ustanovení může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první, se nepřihlíží. Citované ustanovení tedy neopravňuje účastníka řízení k podání

jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících její účastenství.

[30] Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže zvažovaly rozsah, v jakém žalobce může uplatnit námitky vůči stavebnímu povolení. Rozsah a povaha námitek byly determinovány důvodem jeho účastenství. Žalobce tak mohl být dotčen jedině na právech k tepelnému zařízení umístěnému v předmětném bytovém domu, pokud by na tomto zařízení či technologii byly činěny nějaké zásahy či by žalobci byl k jeho zařízení znemožněn či omezen přístup. Ze stavebního povolení vyplývá, že změna způsobu vytápění spočívala v instalaci plynových kotlů, přičemž v technické zprávě je uvedeno pouze tolik, že přívodní potrubí z CZT bude uzavřeno a zaslepeno, demontováno a odvezeno bude měřící zařízení dodavatele tepla. Toto zjištění soud promítl do hodnocení jednotlivých žalobních námitek (viz níže). Soud proto konstatuje, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by žalobcovo právo odpovídající věcnému břemeni přístupu mělo být omezeno, žalobci ve výkonu vlastnických práv k jeho zařízení také nic nebrání, ostatně v tomto směru žalobce žádné výtky nevznsl.

[31] Žalobce v podaném odvolání, a následně ani v žalobě, neuvedl žádné námitky proti projektové dokumentaci, které by se týkaly zásahu či dotčení jeho tepelného zařízení. Námitky týkající se porušení jeho vlastnických práv uplatnil pouze v obecné rovině poukazem na problémy technického rázu mající vliv na provozuschopnost a funkčnost celé soustavy SZTE. Zmiňoval snížení účinnosti a provozuschopnosti SZTE, technické problémy, případnou změnu hydraulických poměrů.

[32] Dále se žalobce dovolával ochrany svého vlastnického práva k SZTE, a to i ve veřejném zájmu, v důsledku nemožnosti požívat užitky ve formě odměn za dodanou energii. V řízení před stavebním úřadem a žalovaným žalobce předložil odborný posudek, který se zabýval dopady odpojení objektů na provoz soustavy Františkov. Žalobce však jednotlivé námitky s konkrétním ohrožením svého zařízení v předmětném bytovém domě nijak nespojil. Stavební úřad i žalovaný se na základě projektové dokumentace zabývali tím, kde se část rozvodného zařízení žalobce, jež je součástí SZTE, v bytovém domě nachází, kde budou umístěny plynové kotle, v jakém místě a jakým způsobem bude provedeno napojení na stávající domovní rozvody. Žalovaný pak odborný posudek odmítl s tím, že jde nad rámec toho, co může být obsahem námitek podle § 114 odst. 1 stavebního zákona, když zmínil, že v jiném řízení již žalobce obdržel jeho podrobné hodnocení ze strany žalovaného jako dokumentu, který je pro danou věc irelevantní.

[33] Z žádného ustanovení právního předpisu pak neplyne povinnost správních orgánů ve stavebním řízení zjišťovat, jak se případně následně změna způsobu vytápění dotkne provozování žalobcovy SZTE jako celku, a řešit, zda v důsledku povolované změny způsobu vytápění dojde k tomu, že provozování SZTE již nebude pro žalobce možné či ekonomické, neboť jeho soustava byla dimenzována na jiný počet odběratelů tepelné energie. Ani stoupající cena tepelné energie pro ostatní odběratele tepelné energie ze žalobcovy SZTE tak nemůže být důvodem pro nevydání stavebního povolení na změnu způsobu vytápění určité stavby. Stavební úřad ani žalovaný nejsou jako orgány státní správy zákonem povolány ve stavebním řízení řešit otázky týkající se vlivu změny způsobu vytápění v bytovém domě na snížení účinnosti žalobcovy SZTE, ekonomiky jejího provozu a ochrany investic žalobce do

jeho rozvodných tepelných zařízení a zdrojů tepelné energie. Proto také správní orgány nepochybily, pokud nepřihlédly k žalobcem předkládanému odbornému posudku, který se těmito otázkami zabýval, nadto v souvislosti s odpojením jiných odběrných míst v odlišné lokalitě Liberce.

[34] Ve stavebním řízení, v němž je změna způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 energetického zákona povolována, musí správní orgány chránit veřejné zájmy chráněné zvláštním zákonem, tj. nejen zkoumat, zda je v souladu s příslušnými ustaveními stavebního zákona, ale také energetického zákona a v souladu s územní energetickou koncepcí a v souladu se zákonem o ochraně ovzduší. Dotčená ustanovení nelze vykládat tak, že by stavebník či stavební úřady museli přinést důkaz o tom, že se povolovaná stavba nedotkne žalobcovy SZTE. Energetický zákon v § 77 odst. 5 se změnou způsobu dodávky nebo změnou způsobu vytápění počítá (a to právě i ve formě odpojení od stávající SZTE a zřízení vlastního zdroje vytápění). Odběrateli se v takovém případě ukládá povinnost hradit náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení, a případně náklady na přeložku rozvodných tepelných zařízení podle § 86 odst. 2 energetického zákona.

[35] Žalobce se tedy ani před správním soudem nemůže s úspěchem ochrany jím uplatňovaných práv dovolávat. Předpokládané negativní dopady na SZTE, které žalobce popisuje, nebudou způsobeny umístěním nového odběrného místa, tj. vlivem nově vybudované plynové kotelny, ale ukončením odběru tepelné energie ze SZTE v důsledku ukončení soukromoprávního vztahu mezi stavebníkem jako odběratelem a žalobcem jako dodavatelem tepelné energie.

B) Přezkoumání žalobních námitek

[36] Žalobce zkraje své žaloby namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, aniž by vymezil, jakými námitkami se žalovaný nezabýval. Soud dospěl k závěru, že žalovaný provedl přezkum v zákonem předpokládané míře, takže nelze mít toto rozhodnutí za nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatečné odůvodnění. Námitka byla uplatněna obecně, žalobce nerozvedl, jakými námitkami se žalovaný nezabýval. Z rozhodnutí obou správních orgánů vyplývá zjištěný skutkový stav v rozsahu postačujícím pro posouzení projednávané věci, vyplývají z nich i relevantní právní úvahy a v souhrnu také jejich závěr o aplikaci příslušných ustanovení nejen stavebního zákona, ale i dalších právních předpisů, především energetického zákona a zákona na ochranu ovzduší. Soud má také za to, že z rozhodnutí žalovaného lze seznat, jak se vypořádal s námitkami žalobce, zda je považoval za uplatněné v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona nebo nikoli; pokud se námitky týkaly souladu povolované stavby se zákonem, žalovaný se jimi zabýval v rámci přezkumu zákonnosti stavebního povolení k odvolání žalobce. Rozhodnutí žalovaného soud nepovažoval ani za nesrozumitelné či vnitřně rozporné v části týkající se souladu stavby s veřejným zájmem a posouzení dopadů stavby na SZTE žalobce.

[37] K námitce, již žalobce poukazuje na rozpor rozhodnutí se zákonem o ochraně ovzduší, soud uvádí, že podle § 3 odst. 8 zákona na ochranu ovzduší účinného do 31. 8. 2012 byly právnické a fyzické osoby povinny, je-li to pro ně technicky možné a ekonomicky přijatelné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít centrálních zdrojů tepla, popřípadě alternativních zdrojů, pokud je jejich provozování v souladu s tímto zákonem

a předpisy vydanými k jeho provedení. Současně jsou povinny ověřit technickou a ekonomickou proveditelnost kombinované výroby tepla a energie. Obdobnou povinnost zakotvil zákon na ochranu ovzduší č. 201/2012 Sb. s účinností od 1. 9. 2012. Podle § 16 odst. 7 uvedeného zákona právnická a fyzická osoba je povinna, je-li to pro ni technicky možné a ekonomicky přijatelné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít pro vytápění teplo ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem.

[38] Posouzení změny způsobu vytápění z hledisek zákona o ochraně ovzduší slouží k zajištění práva na ochranu ovzduší před znečištěním a nepříznivým účinkem látek na život, zdraví a životní prostředí. Případná nezákonnost má vztah k zájmům chráněným zákonem na ochranu ovzduší. Žalobcovy námitky tak jdou nad rámec oprávnění žalobce vznášet v řízení připomínky k povolované stavbě dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce nemohl být namítaným postupem zkrácen na právu na příznivé životní prostředí, neboť takové právo mu jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže. Cit. ustanovení zákona o ochraně ovzduší zakotvující povinnost fyzickým a právnickým osobám využít pro vytápění teplo ze SZTE či jiného zdroje, který není stacionární, není koncipováno k ochraně žalobcovy SZTE a nezakládá žalobci žádné veřejné právo zásobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií, ani právo, aby jako vlastník SZTE vystupoval k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší. Žalobce tak nemůže namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění jiným způsobem než ze SZTE.

[39] Soud neshledal důvodnou ani námitku, již žalobce poukazoval na nesoulad změny způsobu vytápění s územní energetickou koncepcí města Liberce, přičemž žalovaný konstatoval toliko soulad s platným územním plánem města Liberce. Soud poukazuje na to, že žalovaný se podrobně zabýval povahou územní energetické koncepce města Liberce a její závazností, dospěl k závěru, že o rozporu s územní energetickou koncepcí hovořit nelze, a soud se zcela s jeho závěry ztotožňuje. Je třeba vycházet i z § 4 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, včetně prováděcího nařízení č. 195/2001 Sb., z nichž je nutno dovodit, že územní energetická koncepce pro statutární město obsahuje cíle a principy řešení. Konkrétní energetická koncepce je pouze doporučením z hlediska nakládání s energiemi, nezakládá přímo absolutní povinnost využití tepelné energie ze SZTE. Z územní energetické koncepce statutárního města Liberec, ale i z Krajské územní koncepce Libereckého kraje, vyplývají pouze doporučení městům a obcím při vytváření územních energetických koncepcí. Povinnost využívat SZTE jako výhradního zdroje pro vytápění a ohřev vody ve vztahu subjektů nacházejících se v dosahu příslušné SZTE tak není dána. Jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, čj. 1 As 16/2006-54 (dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz), subjekty jsou naopak nadány svobodou volby systému vytápění. Daný žalobní bod tak nemá spojitost s možným dotčením žalobcových věcných práv, jejichž ochrany se může žalobce ve stavebním řízení a následně soudním přezkumném dovolávat.

[40] K námitce týkající se absence územního řízení, soud uvádí, že námitka nesprávného procesního postupu nebyla ze strany žalobce spojena s konkrétním tvrzením o tom, jak se tento postup ze strany správních orgánů negativně dotkl žalobcova právního postavení. Žalobce neuvedl, že by v důsledku postupu správních orgánů nemohl uplatnit nějaká svá

procesní práva, které by býval mohl s úspěchem vznést toliko v územním řízení. Žalobní bod tak nebyl soudem shledán jako důvod pro zrušení napadených správních rozhodnutí.

[41] Co se týče žalobcových námitek ohledně porušení jeho procesních práv, soud odkazuje na tu část tohoto rozsudku, ve které se v rámci specifikace obecných východisek pro posouzení projednávané věci soud zabýval možnostmi žalobce vznášet v daném stavebním řízení podle § 114 odst. 1 stavebního zákona.

[42] Soud dále nesouhlasí se žalobcem v tom, že by postup odvolacího orgánu podle § 149 odst. 4 správního řádu, podle něhož jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, nebyl podmíněn odvolacími námitkami a odvolací orgán by musel dle cit. ustanovení postupovat vždy, přezkoumává-li podle § 89 odst. 2 správního řádu soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, se zákonem. Dovodil-li žalovaný, že odvolací námitky žalobce týkající se závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy nesměřují k ochraně jeho věcných práv, neboť s jejich namítanou nezákonností a neúplností žalobce nijak nespojil zásah do svých práv, s čímž se soud plně ztotožnil, nebyl žalovaný povinen v odvolacím řízení postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu a nestíhala ho povinnost vyžádat si potvrzení nebo změnu těchto stanovisek ani iniciovat přezkumné řízení, jak se toho žalobce dovolává. Ani v žalobě se tak žalobce nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, tvrzená nezákonnost nemůže mít žádný dopad do právní sféry žalobce. Shodně ve vztahu k vznášení námitek proti stanoviskům dotčených orgánů státní správy, jež zabezpečují ochranu zájmů dle zvláštních právních předpisů, judikoval i Nejvyšší správní soud v již cit. rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71 (dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz)

[43] Totožně je třeba argumentovat i ve vztahu k absenci závazného stanoviska KHS jako dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví před hlukem a vibracemi. Ani tuto námitku žalobce nespojil s tvrzením o dotčení svých práv. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom plyne, že s ohledem na skutečnost, že KHS sdělila, že není dotčeným orgánem na úseku ochrany veřejného zdraví, žalovaný se souladem stavby z hlediska hygienických požadavků vypořádal sám s odvoláním na obsah projektové dokumentace, přičemž zdůraznil, že odvolací námitka není vztažena k zásahu do žalobcových práv.

[44] K námitce absence stanoviska SEI pak zbývá konstatovat, že správní orgány žalovaný nebyly povinny si takové stanovisko vyžádat. Podle § 94 odst. 3 energetického zákona je sice SEI dotčeným správním orgánem, který uplatňuje závazná stanoviska ve stavebním řízení, a podle § 13 odst. 2 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, je dotčeným orgánem státní správy při ochraně zájmů chráněných tímto zákonem, nicméně podle § 2 odst. 4 písm. b) bod 2 vyhlášky č. 195/2007 Sb., kterou se stanoví rozsah, v němž SEI pro tyto účely závazná stanoviska vydává, se závazné stanovisko nevydává u zdrojů tepla do výkonu 1 MWt, tj. ani v daném případě, kdy se jednalo o stavební řízení, ve kterém byla povolována změna způsobu vytápění spočívající ve vybudování nového zdroje tepla. Ani z jiného právního předpisu neplyne povinnost SEI vyjadřovat se v daném stavebním řízení k fungování žalobcovy SZTE a chránit zájmy žalobce jako vlastníka SZTE a držitele licence na rozvod a dodávku tepelné energie. Námitku soud neshledal důvodnou.

[45] Za nedůvodnou považuje soud i námitku směřující k absenci souhlasného vyjádření inspektorátu práce ohledně vybraných projektových dokumentací staveb určených pro užívání ve veřejném zájmu, neboť i tato námitka, stejně jako řada výše uvedených, jde nad rámec toho, co je žalobce ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního řádu oprávněn namítat.

[46] Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce souhlasil a žalovaný svůj nesouhlas nevyjádřili ve stanovené lhůtě.

VI. Náklady řízení

[47] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

[48] Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však zdejší soud osobě zúčastněné na řízení splnění žádné povinnosti, v souvislosti s níž by jí vznikly náklady, neuložil.

[49]

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 20. října 2015

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu